

tage det. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde følelsen af en for hård Dom over det Bestaaende ved at sige, at, som vi ikke snart til en Hærensrevision, saa vilde vi snart Intet have at revidere, samt at jeg skulde have sagt, at, hvis man ikke afhjælper de Forhold, hvorunder Fodfolkets Officerer arbeide, vilde snart den Tid komme, da vore bedste Kræfter vilde være slidte op. Men dertil spøiede det ærede Medlem, at, da han hørte mig, tænkte han, at den, der vil bevise for Meget, beviser slet Intet (Berg: Jeg sagde ikke slet Intet, men kun Intet), altsaa beviser Intet. Det kan være en overmaade smuk og korrekt Tanke, men seilagtig i dette Øieblik, thi jeg havde slet ikke beviset det Ringeste. Jeg havde fremset Noget, der kunde siges at være Paastande, men ikke slet Bevis, og det af den meget simple Grund, at jeg troede, at det var alle ærede Medlemmer nærværende, hvorledes Tingenes Tilstand i Hæren er, og særlig det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, der i saa mange Aar har siddet baade i Finantsudvalget og Hæruddvalget. Jeg havde derfor mindst ventet saadanne Udtalelser af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, men da de ere fremkomne, skal jeg idag fremkomme med Bevis, som jeg ikke opstillede sidst. Jeg skal benytte som Udgangspunkt en Udtalelse af det ærede Medlem, der lød saaledes: „Vi have efter den 12 Mars gamle Plan en Hær med 614 faste Officerer, 1,069 Underofficerer og det fornødne Antal Sekondlieutenanter i Fredstid, saavidt jeg veed — vi tale jo her om Fredstid — omtrent hvad vi have Brug for, og hvis vi ikke have dette Antal, saa burde Skylden ogsaa delvis lægges paa de Herrer selv“. Længere hen i Foredraget var det ærede Medlem dog saa god ikke at lægge hele Ansvarshylden for, at vi ikke have værnepligtige Befalingsmænd, over paa Hæren, men han indrømmede, at det ogsaa var Befolkningens Skyld, og jeg tror, at, naar det ærede Medlem vil se paa Hærløven, vil han indrømme, at det først og fremmest skyldes dens Bestemmelser, at vi have Mangel paa værnepligtige Befalingsmænd, fordi den Vel, Hærløven har anvist for at tilveiebringe dem, netop skaber de største Vanskeligheder. Kunne vi komme over dem, skulle vi nok komme til Befalingsmænd. Men det ærede Medlem erkjendte dog, og det har han erkjendt før, at den Forudsætning, som man i 1867 var gaaet ud fra, nemlig at man kunde indskrænke de faste Befalingsmænds Antal i Haab om at faae det suppleret med værnepligtige Befalingsmænd, er bristet. Nu er altsaa Spørgsmaalet, i hvilken Grad den er bristet. Vi skulle efter Hærløven have 416 Sekondlieutenanter, men hvor mange have vi? De Oplysninger, jeg nu skal tillade mig at meddele Thinget, tager jeg af et officielt Afstykke, nemlig en Haandbog, der er udgivet af Krigsministeriet, og som er afluttet den 31te Mai dette Aar. Den viser altsaa Til-

standen den 1ste Juni. Vi skulle efter Hærløven have 416 Sekondlieutenanter ved Fodfolket, men vi havde dengang 99, og da den ene af disse var i Vestindien, havde vi her kun 98. Af disse 98 vare 31 hjemsendte, 19 til Tjeneste ved Afdelingerne og 48 under Uddannelse som Elever paa Officersskolen. Da Hærløven bestemmer, at der ved hver Liniebataillon skal være — ikke kan være — 5 Sekondlieutenanter til Tjeneste, og da vi have 21 Liniebatailloner, saa skulde vi altsaa dengang have 105 Sekondlieutenanter til Tjeneste; men vi havde kun 19 og deraf vare 6 laante fra Reservebataillonerne. Endvidere maa det erindres, at vi ikke engang vare saa heldig stillede, at vi kunde fordele disse 19 paa alle Liniebataillonerne, saaledes at der saa vidt muligt kom 1 paa hver, saa vilde der dog kun være blevet 2 Batailloner, som ganske havde manglet Sekondlieutenanter; nei, der maa jo tages Hensyn til de Paagældendes Ønsker om at komme til Tjeneste ved visse Afdelinger for at komme til at ligge i visse Garnisoner, og til disse, deres Ønsker nødes man til at tage Hensyn, for at man overhovedet kan faae dem. Derfor vare de 19 Sekondlieutenanter fordelte paa 11 Batailloner, medens de 10 Batailloner slet ingen havde. Men nu vil det ærede Medlem sige: saa havde vi faste Befalingsmænd. Det er imidlertid heller ikke rigtigt. Vi have i Fodfolkets Premierlieutenantklasse henved 30 Vakancer; der var desuden dengang 10—12 som Elever i Officersskolens øverste Klasse, endvidere var der Premierlieutenanter under Uddannelse ved Skydeskolen, og det samlede Tal — jeg skal ikke overdrive, thi det er overhovedet slet ikke min Hensigt at ville dette — det samlede Tal vil jeg sætte saa stort, at jeg regner, at mellem 40 og 50 vare bortkommanderede fra Afdelingerne. Nu vil det ærede Medlem sige, at man havde Premierlieutenanter ved Reservebataillonerne, og dem kunde man hjælpe sig med. Det ærede Medlem har vel støttet dette paa, hvad der staar i Anmærkningerne til Lovforslaget; men jeg tror ikke, det er rigtigt, naar det der hedder, at Reservebataillonerne Officerer have Lidt at bestille. (Berg: Det kommer an paa, hvad der forstaaes ved at have Lidt at bestille). Derved maa forstaaes, at de ikke have megen Tjeneste, formoder jeg. Der er ved Reservebataillonerne ialt 40 Premierlieutenanter, saa mange skulde der i alt Fald være, og 1 maa nødvendig blive tilbage ved hver Bataillon. Der bliver altsaa 30, som der kunde være Tale om at anvende ved Liniebataillonerne. Men vil man bortkommandere disse 30 Premierlieutenanter til Liniebataillonerne, saa bliver det faktisk Forhold, at der bliver Kompagnier i Hæren, hvor Kapitanen kommer til at staa uden nogen Assistance, være sig af Premierlieutenanter eller af Sekondlieutenanter, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil vide, at da vi forhandlede en af de Smaalove, der vare forelagte